

ако рече да се оплаква... Единствениятъ човѣкъ, който нѣмаше нищо общо съ тѣхнитѣ тъмни и заплетени смѣтки, бѣше Тончо, ратая.

Тончо бѣше напълнилъ дългото циментово корито и, грохналъ отъ тежката работа презъ деня, почиваше, приседналъ край него. Надъ главата му свирѣха роякъ комари; той махаше често-често съ ржце, чешеше си изпохапанитѣ ржце и мислѣше откъде да вземе малко тютюнъ за утре.

— Наточи ли? — попита Желѣзко, като спрѣ предъ него.

— Наточихъ, — отвърна Тончо и поиска тютюнъ. Той запали папиросата, облегна се още по-удобно и като дигна глава, пусна облакъ димъ къмъ комаритѣ.

— Какво ще му приказвамъ на тоя аргатинъ! — помисли си Желѣзко и го изгледа презрително и високомѣрно. — Какво го е еня него, че сме щѣли да изгубимъ стотина хиляди лева! „Нека!“ — ще каже и ще се зарадва въ душата си.

— Какъ ли да поискамъ малко тютюнъ отъ този разбойникъ, — мислѣше си Тончо. Желѣзко пушеше папиреси, ето де бѣше неудобното! И пушеше той не само защото имаше пари, но защото цѣло село говорѣше за тази разточителностъ. Когато хората нѣмаха петъ пари за соль, той всѣки день харчеше по 6—7 лева за цигари и кибритъ.

— Нѣма да ми даде! — заключи Тончо. — Да пушеше контрабанда, вижъ, друго е това...

— Такова... помоли само воловетъ и кравитѣ... биволицитѣ днеска бѣха въ азмачището, — поржча Желѣзко и си тръгна.

— Бива... бива...

И Тончо изведнѣжъ си представи малкитѣ присвити очички на стария, строгото изражение